

Krummavísur

Íslenskt þjóðlag

Em

Krumm i svaf í klett a gjá kaldr i vetr ar nótt u á

verð ur margt að mein - i - verð ur margt að mein i

C Am Em

fyr en dag ur fag ur rann freð ið nef ið dreg ur hann

Am Em

und an stór um stein - i - und an stór um stein i.

Krummi svaf í klettagjá,
kaldri vetrar nóttu á
;; verður margt að meini ;;
fyr en dagur fagur rann
freðið nefið dregur hann
;; undan stórum steini. ;;

„Allt er frosið úti gor,
ekkert fæst við ströndu mor
;; svengd er metti mína ;;
ef að húsum heim ég fer
heimafrakkur bannar mér
;; seppi úr sorpi að tína!“;;

„Öll er þakin ísi jörð,
ekki sér á holtabörð
;; fleygir fuglar geta ;;
en þó leiti út um mó,
auða hvergi lítur tó
;; hvað á hrafn að eta?“;;

Á sér krummi ýfði stél,
einnig brýndi gogginn vel,
;; flaug úr fjallagjótum. ;;
Lítur yfir byggð og bú,
á bæjum fyrir en vakna hjú;
;; veifar vængjum skjótum. ;;

Sálaður á síðu lá
sauður feitur garði hjá,
;; fyrrum frá á velli. ;;
„Krúnk, krúnk! nafnar komið hér!
krúnk, krúnk! því oss búin er
;; Krás á köldu svelli.“ ;;

Jón Thoroddsen